

ע"א 7510/15 רועי ברנדיס נ' בבילון בע"מ

ביום 15 במרס 2017 ניתן פסק-דינו של ביהמ"ש העליון (מפי השופטת אסתר חיות) בו דן בית המשפט בשאלה מהי רמת הידיעה הנדרשת לשם הקמת חובת דיווח מיידי לפי תקנה 36 לתקנות ניירות ערך (דוחות תקופתיים ומיידיים), התש"ל-1970 ("תקנות הדוחות") (אירוע או עניין החורגים מעסקי התאגיד הרגילים).

הרקע בתמצית:

- ✓ בחודש אפריל 2013 בבילון פרסמה דיווח מיידי בדבר חתימת הסכם עם חברת יאהו. כחצי שנה לאחר מכן בבילון פרסמה דיווח מיידי נוסף אודות מכתב שנשלח מיאהו בו נטען שבבילון מפרה את ההסכם.
- ✓ התובע טען כי בבילון הפרה את חובת הגילוי והדיווח והדירקטורים **ידעו או היה עליהם לדעת** על ההפרות שתוארו במכתב יאהו (בין היתר, לאור מקרה דומה שאירע בעבר). עוד נטען כי במועד כריתת ההסכם עם יאהו היה על בבילון לדווח שהיא אינה מציינת למדיניות יאהו והדיווח החלקי על המידע הפוזיטיבי (ההתקשרות בהסכם) לצד הסתרת המידע השלילי (אי עמידה בתנאי ההסכם), מהווה הטעייה.

פסק-דינו של בית המשפט העליון:

- ✓ בית המשפט העליון נוטה להחיל את מבחן התוחלת גם ביחס לחובת הדיווח,¹ אולם לא נדרש להכריע בסוגיה במקרה דנן.
- ✓ ביחס **לדיווחים מיידיים**, נקבע כי משטר האחריות הוא של **ידיעה בפועל או עצימת עיניים**,² ולא של רשלנות (היה עליו לדעת), כטענת התובע, ולא של ידיעה בפועל בלבד, כקביעת בית המשפט המחוזי שעליה הוגש הערעור דנן.³ תוצאה אחרת חוטאת לתכליתו של הדיווח המיידי, משום שהיא משלימה עם העדר פעולה לבירור עובדות מהותיות על מנת לחמוק מגילוי. בהקשר זה, יוזכר כי ההפרה המינהלית בעניין פרט מטעה בדיווח קובעת רף של רשלנות בלבד ("כלל בטיטות תשקיף, בתשקיף, בדוח, בהודעה, במסמך ... , שהוגשו לרשות לפי חוק זה, פרט מטעה, ... **והיה עליו לדעת** שיש בכך כדי להטעות משקיע סביר.").

¹ מבחן התוחלת הוחל על-ידי בית המשפט העליון ביחס לעבירת השימוש במידע פנים בכל הנוגע לקיומו של מידע אודות אירוע עתידי פוטנציאלי (ראה ע"פ 3164/14 צבי רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29 ביוני 2015)). ביהמ"ש המחוזי, שעל החלטתו הוגש הערעור דנן, קבע כי מהותיות מידע החייב בדיווח מיידי תיקבע על-פי "מבחן התוחלת" (שקלול ההסתברות לכך שהאירוע יקרה בעתיד והשפעתו הצפויה על החברה).
² אי ידיעה שאינה בתום לב.
³

ביהמ"ש המחוזי קבע כי חובת הדיווח חלה על תאגיד רק כאשר נושאי המשרה המפורטים בתקנה 30 לתקנות הדוחות **ידעו בפועל** את העובדות הרלוונטיות (תקנה 30 לתקנות הדוחות מגדירה: "**נודע לתאגיד לראשונה על אירוע**" – נודע לראשונה על התרחשות האירוע לאחד מאלה: יושב-ראש הדירקטוריון של התאגיד, המנהל הכללי שלו, מנהל העסקים הראשי שלו, נושא המשרה הבכיר ביותר בתחום הכספים בתאגיד, מזכיר התאגיד, או ממלא תפקיד כאמור בתאגיד אף אם תואר משרתו שונה."). כן נפסק על-ידי ביהמ"ש המחוזי כי לא קיימת חובת גילוי על מידע שלא היה ידוע להם, אף אם ניתן לקבוע שהחברה הייתה יכולה לגלותו לו הייתה משקיעה בכך מאמצים סבירים.

- ✓ **בית המשפט מבחין בין דוחות תקופתיים לדוחות מיידיים** – ביחס לדוחות התקופתיים משטר האחריות הוא של רשלנות (היה עליו לדעת) לעומת רמת הידיעה שנקבעה כאמור לעיל בקשר עם דיווחים מיידיים, וזאת היות ומועדי פרסום דיווח מיידי הם קצרים מאוד ולדיווח המיידי אין תבניות מובנות הנסמכות על שיקול דעת מקצועי כגון של רואי חשבון, כמו לגבי דוחות תקופתיים.
- ✓ חובתה של חברה לדווח על הפרות של הסכם שבו היא קשורה גם אם הדבר עלול "להעיר דובים מרבצים", ככל שהפרות אלה עלולות לפגוע בה ובציבור המשקיעים.
- ✓ יחד עם זאת, בנסיבות המקרה דנן, נקבע כי המשיבים לא הפרו את חובת הדיווח המוטלת עליהם ואין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי (אם כי לא מאותם הטעמים).

* * *

הסקירה לעיל הינה בבחינת תמצית. המידע הכלול בה נמסר למטרות אינפורמטיביות בלבד ואין במידע כדי להוות ייעוץ משפטי. לקבלת פרטים נוספים, אנא פנו לעו"ד גור נאבל, שותף במחלקת חברות ושוק הון, בדוא"ל: [Gur.Nabel@goldfarb.com](mailto: Gur.Nabel@goldfarb.com) ו/או בטלפון: 03-6089898 או לעורכי-הדין האחראים על הטיפול בעניינכם במשרדנו.